

PARA İNSANI BOZAR*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İnne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

أَنَّ نَبِيًّا مِنَ الْأَنْبِيَاءِ شَكَاَ إِلَى اللَّهِ

الضَّعْفَ فَأَمَرَهُ يَا كُلُّ الْبَيْضِ

(هـب . عن ابن عمر)

RE. 133/1 (*Enne nebiyyen mine'l-enbiyâi şekâ ila'llâhi'd-da'fe, feemerahû ye'külü'l-beyda.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Beraber bir salevât-ı şerife okuyalım:

“—Allâhümme sallî alâââ... Seyyidinâââ... Muhammedinin- nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ... Âlihîîî, ve sahbihîîî, ve sellim.” (3 defa)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Cennetin Kıymeti

Geçenki dersten bir hadisi tekrar edelim. Hâkim, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

إِنَّ مَوْضِعَ سَوْطٍ فِي الْجَنَّةِ لَخَيْرٌ

مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا

(ك. عن أبي هريرة)

RE. 132/9 (*Inne mevdıa savtin fi'l-cenneti, lehayrun mine'd- dünyâ ve mâ fîhâ.*)

(*Inne mevdıa savtin fi'l-cenneti*) “Cennette bir kamçı kadar yer, bir metre kadar yer, (*lehayrun mine'd-dünyâ ve mâ fîhâ*) dünya ve içindeki her şeyden daha hayırlıdır.” Bunu unutmamak lazım!

Bu kadar olunca, insanın cenneti istemesi ne kadar lazım; bunun mukabilinde cehennemden de ne kadar kaçınması lazım olduğunun güzel bir izahı.

---

¹ Tirmizî, *Sünen*, c.X, s.274, no:2939; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.327, no:3170; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.463, no:39276; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IX, s.349, no:8574.

b. Yumurtanın Faydası

Bugünkü dersimiz...

Beyhakî, Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

أَنَّ نَبِيًّا مِنَ الْأَنْبِيَاءِ شَكَاَ إِلَى اللَّهِ
الضَّعْفَ فَأَمَرَهُ يَا كُلُّ الْبَيْضِ

(هَب. عن ابن عمر)

RE. 133/1 (*Enne nebiyyen mine'l-enbiyâi şekâ ila'llâhi'd-da'fe, feemerahû ye'külü'l-beyda.*)

(*Enne nebiyyen mine'l-enbiyâi şekâ ila'llâhi'd-da'fe*) Nebilerden bir nebinin, peygamberlerden bir peygamberin vücudunda bir zaafiyet hasıl olmuş, Cenâb-ı Hak'a zaafiyetinden şikâyet etmiş. (*Feemerahû ye'külü'l-beyda*) Cenâb-ı Hak da ona yumurta yemesini emretmiş. 'Yumurta yersen kuvvetlenirsin!' demiş."

Yumurtanın fadâilinden ileri geliyor.

---

² Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.102, no:5950; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.33, no:28227; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IX, s.358, no:8588.

c. Ailene Harcadığın Sadakadır

Hàkim, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

إِنَّ نَفَقَتَكَ عَلَى أَهْلِكَ وَوَلَدِكَ وَخَادِمِكَ
صَدَقَةٌ فَلَا تَتَّبِعْ ذَلِكَ مِنَّا وَلَا أَدَى

(ك . عن أنس)

RE. 133/2 (*Inne nafakateke alâ ehlike, ve veledike, ve hâdimike sadakatün; felâ tettebi' zâlike mennen ve lâ ezen.*)

(*Inne nafakate alâ ehlike, ve veledike, ve hâdimike sadakatün*) “Hanımına, çocuğuna, hizmetçine yaptığın harcama sadakadır. (*Felâ tettebi' zâlike mennen ve lâ ezen*) Öyleyse onlara eza yaparak ve başlarına kakarak bu sadakanı boşa çıkarma!”

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَبْطُلُوا
صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى

(البقرة: ٢٦٤)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenû lâ tubtîlû sadakâtiküm bi'l-menni ve'l-ezâ.*) “Ey iman edenler, başa kakmak ve eziyet etmek suretiyle, yaptığınız hayırlarınızı boşa çıkarmayın!” (Bakara, 2/264) buyruluyor.

³ Hàkim, *Müstedrek*, c.II, s.310, no:3118; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.427, no:16388; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IX, s.364, no:8599.

Çocuğuna, hanımına, hadimine yedirdiğin yemekler, verdiğin paralar sadakadan ibarettir. Torunlar da içine dahil bunun... Hizmetkâr da bunun içerisine dahil. Bunların yedikleri yemekler, giydikleri elbiseler senin sadakandır.

Fakat şunu da bil ki; sakın bunlara bu yedirdiğin şeyden dolayı başlarına kakış yahut bir eza da yapma!

“—Bak ben sizi yediriyorum, içiriyorum besliyorum da nankör herifler!” filan diyerekten bir eza da yapma!

Sen vazifeni yapmış oluyorsun.

d. Arafat'ta Kulların Affedilmesi

Taberânî, Hatîb-i Bağdâdî ve İbn-i Asâkir, Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

إِنَّ هَذَا يَوْمٌ مَّنْ مَّلَكَ فِيهِ سَمْعُهُ وَبَصَرُهُ وَلِسَانُهُ

غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ يَعْنِي يَوْمَ عَرَفَةَ

(طب . خط . كر . عن ابن عباس)

---

⁴ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.329, no:3042; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.XII, s.232, no:12974; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IV, s.330, no:2441; Beyhakî, *Fadâilü'l-Evkât*, c.I, s.357, no:183; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.559, no:5545; İbn-i Sa'd *Tabakât*, c.IV, s.54; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.I, s.242, no:60; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LVIII, s.377; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdîs, c.I, s.131, no:201.

RE.133/3 (*İnne hâzâ yevmün, men meleke fîhi sem'ahû ve basarahû ve lisânühû, gufire lehu mâ tekaddeme min zenbihî, ya'nî yevme arafate.*)

Kurban Bayramı'nın Arafesi. Arafe günü, yani bayramdan bir gün evvel olan gün ki, o gün hacılar Arafat dağında vakfe'ye dururlar, hacı olurlar o gün.

(*İnne hâzâ yevmün, men meleke fîhi sem'ahû ve basarahû ve lisânühû*) “Her kim o gün kulağına, gözüne ve diline hakim olursa, yani o gün kendisinden bir günah sâdır olmazsa, (*gufire lehu mâ tekaddeme min zenbihî*) onun geçmiş günahları mağfiret olunur. (*Ya'nî yevme arafate*) Yâni Arafe günü.”

Onun için Arafe günü oruç tutmak çok sevaptır. Hatta bazı kimseler, “Hadi hacca gidelim!” demişler de, Arafe gününün orucunu kaçırmamak için, nafile hacca gitmek istememiş, ki o orucun sevabını alayım diyerekten.

e. Hac'da Hanımların Özel Halleri

Buhârî, Müslim, Ebû Dâvud ve Neseî, Hz. Aişe RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

---

⁵ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.490, no:285; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.IX, s.41, no:2954; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VIII, s.167, no:4719; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.318, no:1042; Hz. Aişe RA'dan.

إِنَّ هَذَا أَمْرٌ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَى بَنَاتِ آدَمَ فَاقْضِي
مَا يَقْضِي الْحَاجُّ غَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ

(خ. م. د. ن. عن عائشة).

RE. 133/5 (*Inne hâzâ emrûn ketebehu'llâhu alâ benâti âdeme, fa'kdî mâ yakdî'l-hâccu, gayra en lâ tetûfî bi'l-beyti.*)

Buhari, Müslim, Ebû Davud ve Nesei Hz. Aişe'den rivayet etmişler.

Hz. Aişe Anamız Rasûlüllah SAS Efendimizle beraber hacca gitmişler. Tavaf etmeden evvel kendisine kadınlara arız olan hal ârız olmuş. “Ne yapayım?” diyerekten şikâyette bulunmuş. Efendimiz SAS buyurmuşlar ki;

(*Inne hâzâ emrûn ketebehu'llâhu alâ benâti âdeme*) “Bu hal bütün benî Adem'in tüm kadınlarının üzerine ârız olan bir haldir. (*Fa'kdî mâ yakdî'l-hâccu*) Hacının yaptığı her şeyi yaparsın, yalnız Beyt'i tavaf edemezsin!” Beyt'in tavafını temizleninceye kadar bekletirsin, temizlendikten sonra tavaf edersin.

Onun için, o hal geldiği vakitte haccın diğer vazifelerini yapar, Arafat'a çıkar, şeytanı taşlar her şeyi yapar; yalnız tavaf yapamaz. Temizleninceye kadar bekler, tavafı ondan sonra yapar.

f. Para İnsanları Helâk Eder

Ravileri Taberani, Dara Kutni ve Beyhaki, Abdullah ibn-i Mes'ûd'dan; İbn-i Ebî Şeybe, Dara Kutni, Taberani, Beyhaki, Ebu Nuaym ve İbn-i Asâkir Ebû Mûsa el-Eş'arî RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

إِنَّ هَذَا الدِّينَارَ وَالذِّرْهَمَ أَهْلَكَا مَنْ

كَانَ قَبْلَكُمْ وَهُمَا مُهْلِكَاكُمْ

(طب . قط . فى الأفراد ، هب . عن ابن مسعود ؛ ش . قط . فى الأفراد ،

طب . هب . حل . كر . عن أبى موسى)

RE. 133/6 (*Inne hâze'd-dînâre ve'd-dirheme, ehlekâ men kâne kableküm, ve hümâ mühlikâküm.*)

(*Inne hâze'd-dînâre ve'd-dirheme*) “İster altın olsun, ister gümüş olsun, ister kâğıt olsun şu elinizdeki paralar, (*ehlekâ men kâne kableküm*) sizden evvelki kavimleri, cemaatleri, insanları bu iki şey helâk etti. Onların ölümlerinin, mahv olmalarının, tarihten silinmelerinin sebebi paradır. (*Ve hümâ mühlikâküm.*) Bu ikisi, altın ve gümüş para sizin de helâkinize sebep olur. Onun için siz bu ikiden sakının!”

⁶ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.X, s.95, no:10069; Beyhakî, *Âdâb*, c.III, s.87, no:792; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.234, no:898; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.428, no:17800; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LXI, s.254; Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.191, no:6107; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IX, s.372, no:8618.

Bugün bu ders hatırımda yoktu. İmam Gazzâlî'nin kitabında bir meseleye bakmak istedim. Fakirle zengin hakkında bir bahis var, onu azıcık okuyuvereyim dedim. Çok uzun ama şöyle bir başından okudum. Zenginliğin aleyhinde çok acı bir lisan kullanıyor. Yani uzun bir bahis olarktan, zenginliğin aleyhinde çok acı bir söz kullanmış. Hülçası ondan anladığım şey:

Şimdi ashâb-ı kirâmın zenginleri de vardı tabi. “Sen sakın kendini onlarla kıyas etme! Onda çok hata edersin. Onlar bir kere helalinden kazanır, sonra kazandığını vermede hiç tereddüt etmezlerdi. Olduğu gibi verirlerdi. Onlar cennetle müjdelenen insanlar. Onlar Rasûlüllah'ın emrine paralarını değil, canlarını bile feda ediyorlardı. Binaen aleyh sen onlarla mukayese olamazsın. Binaen aleyh, senin kazandığın paranın kökü nedir? Onu incelersen, o paraların sana nasıl zehir olduğunu o zaman anlarsın.” diyor.

Bunu uzunca anlattıktan başka şöyle bir tabir kullanmış;

“—Bir mezarın dışını kandillerle elektriklerle süsleseniz. Pırıl pırıl mezarın dışı elektriklerle yanıyor. İçindeki adam cîfe olmuş, mikroplar onun başına üşüşmüş. Kurtlar kuşlar onun cesedini yiyorlar. O harabe içerisinde, vah vahlar içerisinde, eyvahlar içerisinde. Acaba onun başında yanan kandiller ona bir fayda yapar mı?”

“—Senin de paran sana ne fayda eder, senin için harap olduktan sonra!” diyor. “Senin imanın bakalım elinde kaldı mı, kalmadı mı? Bir namazın var, bir *Lâ ilâhe illa’llah* diyorsun; ama Müslümanlığın hangi ahkamına doğruca ittibâ edebiliyorsun? Onu incelediğin takdirde, ne mal olduğun kendiliğinden meydana çıkar.” diyerekten çok uzun bir izahta bulunmuş.

Şimdi bu para, benim de küçüklükten beri yani aklımın ermediği günden, devirden beri bu para işine zihnim yatmamıştır. Çünkü bir kere Cenâb-ı Hak;

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

(البقرة: ١٥٣؛ الأنفال: ٤٦)

(*Inna’llàhe maa’s-sàbirîn*) “Allah sabredenlerle beraberdir.” (Bakara, 2/153; Enfal, 8/46) buyuruyor.

Farz edelim helalden iyi bir para kazandık. Paramız da helal, içine haram karışmamış hiç. Bu paranın bize verdiği bir onur var. O para bize bir onur vermiş. Sonra o parayı biz zevke harcıyoruz. Zevkimize uyuyoruz. Mesela bugün Pazar, yine ders var burada. Birçok kimseler bugün yazlıklarında... Hem dersten mahrumdur, hem cemaatten mahrumdur.

Onu cemaatten ve dersten mahrum eden şey servetidir. Serveti olmasa, oraya gidemeyecekti. Sonra bunun birçok mahzurları daha var mesela. Bu helalden olduğu halde bile insanı birçok israflara sevk eder.

Hız. Fatıma RA'nın eline taktığı iki bileziğe ve bir de evine aldığı bir perdeye razı olmayan Peygamber SAS, acaba bugün bu yaptığımız israfların hangisine razıdır yani, hangisine razıdır?

Bir zât gelmiş, hatırımda yok ismi, Medine-i Münevvere'ye:

“—Burası Rasûlullah'ın beldesine hiç benzemiyor.” demiş. Medine'nin de diğer yerler gibi saltanatla dolmuş her tarafı.

Rasûlullah'ın devrinde başkaydı. Ondan sonra gelen devirlerde insanlar saltanata, ziynete, servete çok meyletmişler.

Evde zaruri olan şeyler olur. Fakat zaruretin dışarısındaki olan her şeye Peygamber SAS razı değil, İslâmiyet de razı değil. Çünkü Müslümanlık birdir iki değil. Ben neysem, sen de osun.

“—Ben yaşayım da sen öl!” olmaz Müslümanlıkta...

“—Ben tok gezeyim sen aç kal! Ben tok olayım da sen aç kal!”

Buna Müslümanlık razı olmaz. Müslümanlık daima etrafındakileri himaye edici, onlara acıyıcı bir dindir. Bu acıma kabiliyeti zengin insandan tedrici bir şekilde kalkmıştır.

Der ki insan;

“—Zengin olursam daha çok yardım ederim etrafımdakilere!”

Heyhat! Burada insan kendisini çok aldatıyor. İnsan zenginleştikçe, bir farz olan zekâtını bile vermekten aciz duruma geliyor. Hatta şimdi işittiğime göre diyorlarmış ki:

“—Bu kadar vergi veriyoruz ya, bir de zekât mı vereceğiz? Bir koyundan iki deri çıkar mı?” diyerekten çeşitli itiraz yollarına da pekâlâ gidiyorlar.

Onun için bir kitapta daha okumuştum. O da böyle bir mukayese vardı. Şâkir olan zenginle sâbir olan fakir, hangisi daha iyi, efdal diye bir bahis açmış. Bu bahiste ulema ikiye bölünmüş.

Bir kısmı demişler ki:

“—Şâkir olan zengin, yani Allah’ın verdiği nimetlerine şükrediyor da onu lazım olan yerlere veriyor. Bu, sâbir olan fakirden efdaldır.” demişler.

Fakat bazısı da demiş ki;

“—Hayır. Fukarâ-i sâbirîn yine ağniyâ-i şâkirînden efdaldır.” demişler.

Çünkü zengin kalbini yaracak olursak, onun bir köşesinde Allah’ı ancak buluruz. Öteki tarafları hepsi dünyasıyla doludur. “Parayı nasıl kazanacağım?” diye dolu kalbin içerisi. Fukaranın onunla işi olmadığı için bütün kalbi Allah’ladır.

Onun için *inna’llahe maa’s-sâbirîn*. O sabrından dolayı Allah-u Teâlâ onları bırakmıyor. Şâkirîni sever. Şâkirîni sever ama Allah, sabredenler netice itibariyle daha yüksektir.

“–Neden?”

“–Kendi nefislerinizin derdine düşeceksiniz.”

Mesela geçen bir büyük dedi ki,

“–Biz bu memleketi, herkesi zengin etmek suretiyle refaha kavuşturacağız.”

Halbuki zenginlikle rahat katiyen olmaz. Zenginlere;

“–Refah var mıdır sizde?” diyerekten sorun, hepsi bin bir çeşit şikâyette bulunur.

İşçisinden, amelesinden, işte verdiği paraları alamadığından filan filan şikâyet eder. Ama fakirde bu dert olmaz. Bu dert olmadığı gibi, insana refahı Allah veriyor.

Rasûlüllah SAS’in devrinde ashâb-ı kirâmın ve ondan sonraki tebe-i tabiin devirlerinde müslümanların ne kadar servetleri vardı yani?

Müslümanlardaki serveti biliyorsunuz. Acem şahı o zaman bugünkü Rus İmparatorluğu gibi yani. Acemistan bugünkü Rus İmparatorluğunun yerine kâim.

İslam ordusu, Sa’d ibn-i Ebî Vakkas olsa gerek zannedersem kumandanı. Yirmi bin yahut 25-30 bin kişilik bir orduyla gidiyor, Rus ordusu gibi büyük bir ordunun, Acem ordusunun karşısına çıkmış. Acem ordusunun kumandanı demiş ki:

“–Bana bakın, siz fukara adamlarsınız, muhtaç adamlarsınız. Size ben bir şeyler vereyim de hadi çekin gidin! Sizin bizimle cenk edecek gücünüz mü var? Aklınızdan nasıl geçiriyorsunuz bu işi siz böyle? Bizim binlerce askerimiz var!”

Elçi istemiş, cepheyi gezdirmiş. Servetinin heybeti; paralar böyle altınlar böyle, gümüşler böyle, atlar böyle, filler böyle...

“—Şimdi vaziyeti gördün ya, git komutanınıza söyle, bu kadar böyle mücehhez bir ordunun karşısına ne ile çıkacaksınız siz? Nasıl insanlarsınız?” demiş.

Onlar da lazım olan cevabı verdikten sonra, anlaşma yapmak istemişler, o da olmamış. Olmayınca iş dövüşe kalmış. Dövüşe kalınca, onların tank gibi filleri var. Fillerin üzerine gayet büyük, ok işlemez derilerden odalar yapılmış. Üstlerine onlar gidiyor. Berikiler de karşı taraftan ateş ediyorlar.

Arap atları bir kere korkmuş bunlardan. Böyle şey görmedikleri için, fil kocaman şey. Korkup hepsi kaçmışlar. Bakmışlar askerler atı zabt edemiyor korkusundan. Onlar da atlardan İnmişler. Atlar kaçmış. Hepsi piyade olmuş.

Ne yapacağız? Ok atıyoruz, file tesir etmiyor atılan ok... Fakat onlar avcı adam, fillerin gözlerini gözlemişler. Gözlerini kör edip, bazıları da yanlarına yanaşıp kolanlarını kesmek suretiyle tankın üstündeki şeyi deviriyorlar aşağıya...

Velhasıl 150 bin yahut 200 bin miktarındaki orduyu perişan hale getiriyorlar. Acem kaçacak yer bulamıyor. Karşısındaki 25-30 bin kişi, onun da üstü başı yok. Atacak oku yok...

O gün o zaferlerin hiçbirisi ne parayla olmuştur, ne bir şeyle olmuştur. İmanla, Allah'ın yardımıyla olmuştur.

Bugün bizde fukaralık yoktur ha. En fukaramız fukara sayılmaz bizim. Karnımız doyuyor el-hamdü lillâh. Karnımız doyuyor, içecek su da buluyoruz. Evimiz olmasa da kiralık başımızı sokacak bir yer de buluyoruz. Bunun için bize fukara denmez. Fukaranın bugün bulunması zor. Bize fukara denmediği için, bu saadet de zenginlikle de olmaz.

“—Ya nasıl olur?”

Gönlü Allah’a bağlayıp Allah’a teslim olmakla olur.

Halbuki zengin bu teslimiyeti de yapamaz. Zengin gece de hesapta, gündüz de işinde... İşte namazını kılabiliyorsa ne âlâ. O bizim için çok büyük bir devlet.

Onun için bizim Hz. Halid el-Bağdâdî’nin bir vasiyetnamesi var. O vasiyetnamesini okudum. Zenginlere de ders vermeyin diyor. Yani onları tarika, kendi tarikina kabul etmeyin diyor. O zaman ama. O zamanki zenginler için, “Bunları tarikatıma sokmayın!” demiş.

g. Güneş ve Ay Tutulması

Buhârî, Müslim, Ebû Dâvud ve İbn-i Hibbân, Ebû Mûsâ el-Eş’arî RA’dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

---

⁷ Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.465, no:1518; Neseî, *Sünen*, c.V, s.409, no:1486; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.78, no:2836; Ebû Avâne, *Müsned*, c.II, s.93, no:2432; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.V, s.409, no:1486; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.III, s.339, no:6156; Ebû Mûsâ el-Eş’arî RA’dan.

إِنَّ هَذِهِ الْآيَاتِ الَّتِي يُرْسِلُ اللَّهُ لَا تَكُونُ
لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا لِحَيَاتِهِ وَلَا كِنَّا اللَّهُ يُرْسِلُهَا
يُخَوِّفُ بِهَا عِبَادَهُ فَإِذَا رَأَيْتُمْ مِنْهَا شَيْئًا
فَافْزَعُوا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَدُعَائِهِ وَاسْتِغْفَارِهِ

(خ. م. د. ح. ب. عن ابى موسى)

RE. 133/7 (Inne hâzihi'l-âyâti'lletî
yürsilü'llàhu, lâ tekûnü li- mevti ehadin, ve lâ
li-hayâtihi, velâkinna'llàhe yürsilühâ yuhavvifü
bihâ ibâdehû; feizâ raeytüm minhâ şey'en,
fe'fraù ilâ zikri'llâhi, ve duâihî, ve'stiğfârihî.)

(Inne hâzihi'l-âyâti'lletî yürsilü'llàhu, lâ
tekûnü li-mevti ehadin, ve lâ li-hayâtihi)
“Güneş ve ayın tutulması, bir kişinin
ölmesi veya yaşaması ile alâkadar değildir.
(Velâkinna'llàhe yürsilühâ yuhavvifü
bihâ ibâdehû) Yalnız Allahu Teâlâ'nın bunları böyle
yapmasında da bir hikmeti vardır. (Feizâ
raeytüm minhâ şey'en) Böyle bir tutulma
gördüğünüz zaman, (fe'fraù ilâ zikri'llâhi,
ve duâihî, ve'stiğfârihî) kudreti ilahiyeye
sığının da, Allah'ın zikrine, duaya, namaza ve
istiğfara devam edin!”

Şimdiki bugünkü fenler de bize diyorlar ki:

“—İşte Ay Dünya'nın etrafında dolanırken, Dünya
ile Güneş'in arasına giriyor. Girmesi dolayısıyla,
Ayın gölgesi Dünya'nın üzerine düşüyor.

Bazı bölgelere Güneş ışığı gelemiyor, Güneş tutulması oluyor. Bir müddet sonra Ay sıyrılıp gidiyor. Güneş tekrar Dünya'ya ışıklarını gönderiyor. Bunda korkulacak ne var ki?" derler.

Fakat bu nizâm-ı âlem, Cenâb-ı Hakk'ın yarattığı zamandan beri böyle bir santim şaşmadan devam etmektedir.

Bir arkadaş bir ilmihal yazmış. Yazdığı ilmihali, "Bir yerinde bir noksanı var mı acaba?" diyerekten akşam bize okuyordu. Bu ilmihalin içerisinde şu atomdan da bir bahis açmış. Atomdan, kudret-i ilahiyeden... İman ve itikad meselesine dayanınca, gelince bir de atomdan bir bahis yapmasını hoş görmüş.

Orada o atom denilen çekirdeğin içerisinde üç kuvvet varmış. Bu üç kuvvet gözle görülmeyen bir şey yani, o kuvvete bakınca biz göremeyiz. Ama o bir kuvvet ortada dönüyor. O büyük mikroskoplarla görüyorlar onu. Onun içerisinde sayılamayacak kadar çok parça var. Şimdi onun içindeki parçalar saniyede 10 bin metre hızla devrediyorlarmış. Devrederken de birbirine çarpıyor. Ufacık gözle görülmeyen bir şey içerisine Cenâb-ı Hak bir kudret daha koymuş ki, o kudret onun içerisinde dönüyor fakat bir diğerine çarpmadan dönüyor. Saniyede de 10 bin metre.

Aklımız kabul etmez bunu bizim. Saniyede 10 bin metrelik sürati var. O süratinden dolayı bu temas neticesinde mi, her neyse patladığı vakitte kâinatı ateşe boğuyor. Ateşinin miktarı

Güneş'in ateşinden fazlaymış. Patladığı vakitte etrafını, demirini memirini, su gibi eritiyor.

Bugün fenne sahip olup, bugünkü fenni bilen, fenin bu kudretini görüp de Allah'ı inkâr insanın, eski inkâr eden insanlardan çok daha fazla cezası olacak. Çünkü Allah ötekine göstermedi bir şey, o zavallı bilmiyordu. Fakat bugün apaçık işte... Bak ufacık bir atom çekirdeğinin içerisine ne hayat yaratmış Cenâb-ı Hak... O hayat bugün herkesin gözünün önünde... Atom diye ödü patlıyor herkesin...

Bu kudreti, o kadar sürati sen mi koydun o çekirdeğin içerisine? Yok... O kudreti koyan Allah-u Celle ve A'lâ... Binaen aleyh Allah-u Celle ve A'lâ'ya boyun bükmekten, teslim olmaktan, emrine inkiyaddan başka insanların çaresi yok.

Onun için adam bugün Ay'a gidiyor. Görüyoruz ya, maddi bir iş. Ay'a değil yarın Güneş'e de gitse, daha bilmem nereye de gitse hep bunlar maddi bilgilerin neticesidir. İşte eski dedelerimiz tayyarenin ne olduğunu bilmezdi. Biz de bugün bak tayyarelerle gökte uçuyoruz. Bu bir ilimdir, yani ilmin fen kısmı.

Şimdi bu fen yokken Süleyman AS'ın da ordusu gökte uçuyordu. 28 bin kişiyi gökte uçururken Süleyman AS'ın tayyaresi mi vardı? Kudreti ilahiye... O 28 bin kişiyi bütün o teçhizatıyla, içerisinde nakliyesiyle beraber götürüyor.

Onun için, Allah-u Teâlâ'nın zikrine, duasına, istiğfarına devam etmelidir.

Eskiden böyle şeyler olduğu zaman, salât-ı küsüf, salât-ı husuf diye iki namaz tarif ederler. Hatip hutbeye çıkar. Hutbede hutbe okur. Allah-u Teâlâ'nın âyât u alâmetlerini insanlara bildirir ve iki rekât namaz kılaraktan, Cenâb-ı Hak'tan kendilerini âfetlerden, felaketlerden muhafazasını rica ederler, isterler. Cenâb-ı Hakk'ın rahmetini isterler, korkutmamasını isterler. Şimdi onun yerine cahiliyet devri geçmiş, dan dan dan silahlar atarlar.

Nereye atıyorsun be adam bu silahları?

“—Cinniler tutmuş ayı!” diye oradan kurtaracak. Peygamberimiz ne diyordu?

“—Duaya gidin, zikrullahı varın. Allah'a sığının ki Allah sizi ondan kurtarsın.” diyor.

Onu bırakıyoruz, kendi bildiğimiz yapıyoruz.

h. Bu Ümmetin Dünyadaki Azabı

İbn-i Mâce, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

إِنَّ هَذِهِ الْأُمَّةَ أُمَّةٌ مَرْحُومَةٌ عَذَابُهَا بِأَيْدِيهَا فَإِذَا
كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ دُفِعَ إِلَى كُلِّ رَجُلٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ
رَجُلٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ فَيُقَالُ هَذَا فِدَاؤُكَ مِنَ النَّارِ

(.ه. عن أنس)

RE. 133/8 (*Inne hâzihi'l-ümmete ümmetün merhûmetün, azâbuhâ bi-eydîhâ, feizâ kâne yevmü'l-kıyâmeti, düfia ilâ külli raculin*

mine'l-müslimîne raculün mine'l-müşrikîne, feyukàlü: Hâzâ fidâûke mine'n-nâri.)

(Inne hâzihi'l-ümmete ümmetün merhûmetün)
“Bu ümmet rahmete mazhar olmuş bir ümmettir. *(Azâbuhâ bi-eydîhâ)* Bunların azabı dünyada kendi elleriyledir, birbirlerindedir. *(Feizâ kâne yevmü'l-kıyâmeti)* Kıyamet günü olduğu zaman, *(düfia ilâ külli raculün mine'l-müslimîne raculün mine'l-müşrikîne, feyukàlü)* müslümanlardan her biri için müşriklerden bir kimse ayrılır ve şöyle denir: *(Hâzâ fidâûke mine'n-nâri)* İşte bu senin Cehennemden fidyendir. Senin yerine işte bu müşriki cehenneme atacağız.” denilir.

Onun için bu ümmetin azabı dünyada işte fitnelerle olacak. O fitnelerde inşallah günahlarımız silinecek. Ahirette yerimize Cenâb-ı Hak Ermeniden, Yahudiden, Nasaradan birer gavuru cehenneme atacak. Gâvur olduktan sonra, hangi milletten olursa olsun. Din-i İslâm'ı kabul etmemiş herkesten bir tanesi müslümanın birisine fidyeye verilecek.

Hani kurban kesiyoruz ya, akika kurbanı... Adına akîka kesilen kimsenin vücudunun her azasına mukabil bu kurbanı kesiyoruz. Onlar da bize mukabil cehenneme fidyeye olarak gidecekler, biz de kurtulacağız.

---

⁸ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.347, no:4282; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.III, s.400, no:2550; Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.159, no:34473; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IX, s.386, No: Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

i. Kabir Azabından Allah'a Sığının!

Ahmed ibn-i Hanbel ve Abd ibn-i Humejd, Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan, o da Zeyd ibn-i Sâbit RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz bir gün bir Benî Neccar denilen bir kavmin bahçelerinden geçiyormuş. Oraya hayvanlarını bağlamışlar ve önlerinde 5 veya 6 kabir. Sormuşlar SAS:

“—Bunlar kimin kabirleridir biliyor musunuz?”
Birisi;

“—Ben biliyorum, filanın filanın kabirleridir.”
 demiş.

“—Ne zaman öldü bunlar?”

“—Gâvurluk zamanlarında öldü.” demişler.

O zaman Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

إِنَّ هَذِهِ الْأُمَّةَ تُبْتَلَىٰ فِي قُبُورِهَا فَلَوْلَا أَنْ لَا
تَدَافِنُوا لَدَعَوْتُ اللَّهَ أَنْ يُسْمِعَكُمْ مِنْ عَذَابِ
الْقَبْرِ الَّذِي أَسْمَعُ مِنْهُ تَعَوَّذُوا بِاللَّهِ مِنْ عَذَابِ
النَّارِ تَعَوَّذُوا بِاللَّهِ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ تَعَوَّذُوا
بِاللَّهِ مِنَ الْفِتَنِ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ
تَعَوَّذُوا بِاللَّهِ مِنْ فِتْنَةِ الدَّجَالِ

(حم. عبد بن حميد عن أبي سعيد الخدري عن زيد بن ثابت)

RE. 133/9 (*İnne hâzihi'l-ümmete tübtelâ fî kubûrihâ, felevlâ en tedfenû ledeavtu'llâhe en yüsmiaküm min azâbi'l-kabri'llezî esmeu minhu; teavvezû bi'llâhi min azâbi'n-nâri, teavvezû bi'llâhi min azâbi'l-kabri, teavvezû bi'llâhi mine'l-fiten, mâ zera minhâ ve mâ batan; teavvezû bi'llâhi min fitneti'd-deccâli.*)

(*İnne hâzihi'l-ümmete tübtelâ fî kubûrihâ*)
“Bu ümmet kabirlerinde ibtilâyâ uğrar. (*Felevlâ en tedfenû ledeavtu'llâhe en yüsmiaküm min azâbi'l-kabri'llezî esmeu minhu*)
Eğer birbirlerinizi defnetmiyeceğinizden korkmasaydım, kabir azabından duyduğumu size de duyurması için Allaha dua ederdim. (*Teavvezû bi'llâhi min azâbi'n-nâri*) Cehennem azabından Allaha sığının, (*teavvezû bi'llâhi min azâbi'l-kabri*) kabir azabından da Allah'a sığının! (*Teavvezû bi'llâhi mine'l-fiten, mâ zera minhâ ve mâ batan*) Gizli ve açık fitnelerden de Allah'a sığının! (*Teavvezû bi'llâhi min fitneti'd-deccâli*) Deccal'ın fitnesinden de Allah'a sığının!”

Allah-u Teâlâ'ya dua ederdim ki, “Bunlara da işittir yâ Rabbi azab-ı kabri.” derdim. Fakat siz onu işitirseniz mevtalarınızı artık gömemezsiniz. Gömmeye meydan bulamazsınız kaçır gidersiniz. “Ne olacak bizim halimiz?” diyerekten kendi derdinize düşersiniz.

---

⁹ Müslim, *Sahîh*, c.XIV, s.28, no:5112; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.190, no:21701, İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.I, s.130, no:122; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.111, no:254; İbn-i Ebî Şeybe, *Müsned*, c.I, s.130, no:122; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan, o da Zeyd ibn-i Sâbit RA'dan.

Korkunuzdan mevtayı bırakırsınız dışarıda... Ama dışarıda da bıraksanız, azab-ı ilahî onu nerede olsa bulacaktır. İster onu altın kafesin içine koy, istersen nereye korsan koy, o azap onu bulacaktır. Balığın karnında, nerede olursa olsun, ruhen o azabı tadacaktır o adam.

Onun için siz gizli ve açık, iç ve dış bütün fitnelerden Allah'a sığınınız. Ki o fitneler Allah-u Teâlâ'nın rızasının haricinde işlenen bütün günahlardır. Bütün günahlar fitnedir. O fitnelerin her çeşidinden Allah'a sığınınız.

Burada İmam Gazzâlî'nin çok güzel bir sözü var:

“—Ben hep içime bakıyorum. Siz dışınıza bakıyorsunuz. İçine baksan, içindeki felaketleri bir görsen, çok nedamet eder, çok pişman olur, çok ağlarsın artık. Fakat sen bütün gözlerini dünyaya dikmişsin, hep dünya işine geceni gündüzünü harcıyorsun. İç aleminden haberin yok.”

“—Kalp nedir işte? Oradaki bir et parçası!” dersin.

İşte onu da Allah yaratmış. O da vazifesini yapmazsa... Fakat asıl iş ondadır yani. Şu insanlık denilen bu bize verilen nimet.

İnsanın yaradılışı hakkında buyruluyor ki:

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ

خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا

وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَ

نُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ

(البقرة: ٢٠)

(*Ve iz kàle rabbüke li'l-melâiketi innî câilün fî'l-ardi halîfeh, kâlû e tec'alü fîhâ men yüfsidü fîhâ ve yesfikü'd-dimâe ve nahnü nüsebbihu bi-hamdike ve nukaddisü lek, kàle innî a'lemü mâ lâ ta'lemûn.*) (Bakara, 2/30)

(*Ve iz kàle rabbüke li'l-melâiketi*) “Allah-u Teâlâ insanı yaratacağı zaman, meleklerle; (*Innî câilün fî'l-ardi halîfeh*) Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım, dedi. (*Kâlû e tec'alü fîhâ men yüfsidü fîhâ ve yesfikü'd-dimâe ve nahnü nüsebbihu bi-hamdike ve nukaddisü lek*) Onlar: ‘Bizler hamdinle seni tesbih ve takdis edip dururken, yeryüzünde fesat çıkaracak, orada kan dökcek insanı mı halife kılıyorsun?’ dediler. (*Kàle innî a'lemü mâ lâ ta'lemûn*) Allah da onlara: Sizin bilemiyeceğinizi herhalde ben bilirim, dedi.”

Melekler ol emriyle yaratılmışlardır. Ama insanoğlu öyle değil. İnsanoğlunun çamuru 40 günde yoğrulmuştur. Ondan sonra onun içine iki tane ruh konmuş; birisi şeytanî, birisi sultanî. Allah o iki ruhu imtizaç ettirmiş, giydirmiş. Sonru onu akıllarıyla beraber salıvermiş bu âleme. Rûh-u şeytâniyeye dünya aklını, rûh-u sultâniyeye de âhîret aklını vermiş.

Şimdi bu iki ruh buluğa erdikten sonra, kıyamete kadar muharebededirler. Yeryüzündeki insanlar nasıl daimi muharebedeyseler, insanlarda da bu muharebe buluğ devresinden itibaren ölünceye adar devam eder. Kurtulmanın çaresi yok. Tâ sultanî zikri atlar da nefs-i mutmainneye erişirsen o zaman Cenâb-ı Hakk'ın ma'sumiyet eli seni tutar, Peygamberler gibi sen de ma'sum olarak artık yıkılmaktan kurtulursun. Yıkılmazsın ondan sonra, imanın elden gitmek tehlikesi kalmaz. Çünkü Cenâb-ı Hakk'ın emniyetine girmişindir artık. Ondan evvelki devirler hep tehlikelidir, hiçbir güven yoktur.

Onun için bu iç âlemin kavgası kıyamete kadar devam edecektir.

İç âlemde şimdi iki tane ruh var: Birisine hayvanî diyorlar, birisine sultanî... O ruh-u hayvaninin yardımcısı, veziri şeytan. Birisi de dünya aklı. O dünya aklıyla şeytan birleşir rûh-u hayvanînin yardımcısıdır bunlar. O bir memleketin teşkilatı mevcut yani. Öteki rûh-u sultanî, onun da veziri meleklerdir ve akl-ı âlîdir.

Ama bunlar şimdi evamir-i ilâhiyeye imtisal eder, tam mânâsıyla yaklaşırlarsa, o zaman, rûh-u hayvanî rûh-u sultanînin elinde esir olur. Nasıl ki devletlerin idaresinde şimdi bir idareci seçiyoruz. O idareci kimse, bütün memurlar o idareciye teslim olmak mecburiyetinde kalıyorlar.

Fakat rûh-u hayvânî hiç rahat durmaz, burada insanın içinde yine mevcut. O rûh-u sultanî de, “Oturdum ben bu saltanata!” diye güvenemez. Çünkü rûh-u hayvanî daima onu yıkmak için çareler arar. Bir pundunu bulup onu devirirse, saltanattaki rakibinin elini ayağını bağlar o şekilde oturtturur. Ondandır hiçbir şey yapamaz.

“—Ben insandım ya...”

İnsansın ama hayvanlıkta rûh-u hayvâniye teslim olmuş, şeytana teslim olmuş bir insansın. Kıymetin yok. Tehlike içerisinde.

Halbuki insanın kıymeti çok yüksektir. Peygamber SAS Efendimiz Kâbe’yi tavafında Kâbe’ye hitaben dedi ki:¹⁰

مَا أَطِيبَكَ وَأَطِيبَ رِيحِكَ مَا أَعْظَمَكَ وَأَعْظَمَ
حُرْمَتَكَ وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لِحُرْمَةٍ
الْمُؤْمِنِ أَعْظَمُ عِنْدَ اللَّهِ حُرْمَةً مِنْكَ

(.د. عن ابن عمر)

(*Mâ atyebeki ve atyebe rîhaki*) “Ne kadar güzelsin ve kokun ne kadar güzel! (*Mâ a’zameki ve a’zame hurmeteki*) Ne kadar büyüksün ve hürmetin, kıymetin ne kadar büyük! Ne kadar muhterem ve ne kadar muhteşemsin!” diye sevgisini böyle diliyle ifade etti. (*Ve’llezî nefsi muhammedin bi-yedihî*) “Ama, Muhammed’in canı elinde olan Allah’a yemin ederim ki, Allah’a and olsun ki, (*lehurmetü’l-*

mü'mini a'zamü inda'llâhi hurmeten minki) Allah indinde mü'minin hürmeti, mü'min kulun izzeti, kıymeti, senin hürmetinden daha büyüktür.” dedi.

Mü'mindeki kıymet, çünkü insan Allah-u Teâlâ'nın ekrem-i mahlûkatı, en üstün mahlûku... Sen en üstün mahlukken şeytana esir olmuş, nefse esir olmuş, esfel-i sâfilîne düşmüş. Elbetteki cezası ne kadar ağır olacak bunların.

Senin işin meleklik değil, meleklikten de üstünlük lazım! Çünkü efdal-i mahlûksun. İnsan, efdal-i mahlûk, hepsinden âlâ. Onun için o âlâlığı sen ayaklarının altına alıyorsun, paralara değişiyorsun. Paralarla değil Allah'ladır senin işin.

Onun için;

1. (*Teavvezû bi'llâhi min azâbi'n-nâri*) “Cehennem azabından Allaha sığının!”

2. (*Teavvezû bi'llâhi min azâbi'l-kabri*) “Kabir azabından Allah'a sığının!”

Kabir ilk menzilimiz. Görüyoruz işte bir topraktır, bir çukurdur. Ana vatanımız orası... En nihayet, akıbet oraya gideceğiz.

---

¹⁰ Tirmizî, *Sünen*, c.VII, s.337, no:1955; İbn-i Mâce, c.XI, s.418, no:3922; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIII, s.76, no:5763; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.II, s.396, no:1568; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.327; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.37, no:10966; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.296, no:6706; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.143, no:401; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1673, no:2676; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XVIII, s.417, no:19774.

Fakat orada Allah'a iman edenlerle, iman etmeyenler seçilecek. Orada herkes haline göre orada azab-ı kabiri tadacaktır. Allah esirgeye, imansız gittiye insan, ebedi makamı olan cehennem her gün kendisine arz olunacak. İşte senin makarrın, işte yerin, işte gör! O alevlerin o azapların içerisinde... Her sabah akşam onlara yerleri gösterilecek.

Kimlere? İmansızlara... Onun için daima o azabı kabirden Allah'a sığınmak lazım.

3. (*Teavvezû bi'llâhi mine'l-fiten, mâ zera minhâ ve mâ batan*) "Gizli ve açık fitnelerden de Allah'a sığının!"

4. (*Teavvezû bi'llâhi min fitneti'd-deccâli*) "Deccal'ın fitnesinden de Allah'a sığının!"

Her devirde bu deccal mevcut. Bunu bir büyüğü gelecek, o büyüğü gelmezden evvel bu küçük deccaller var... Her devrin kendisine göre deccali var. Onun için daima bunlardan Allah-u Teâlâ'ya sığının!

Cenâb-ı Hak cümlemizi affetsin, mağfiret etsin... Bu Deccalin şerrinden, fitnelerin şerrinden, azab-ı kabrin şerrinden cümle Ümmet-i Muhammed'i ve bizleri de muhafaza buyursun... *Bi-hürmeti'l-fâtihah!*

SERVER
Kürsü

Mehmed Zâhid KOTKU
İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)